

ligefremme Feil i Lovforslaget, som vistnok trænge til at rettes. Saavidt jeg skjønner, vil altsaa det Spørgsmaal, der i Fredningens og Bildets Interesse her i Landet nærmest kommer til at ligge for, være det, om man snart kan komme til en Revision af den nugældende Jagtlov. Der have flere ment, at man ikke præjudicerede dette Spørgsmaal ved at vedtage den nu foreliggende midlertidige Lov, men at man til Efteraaret f. Ex. kunde se at tilveiebringe et Udskift til en Revision af Jagtloven, i hvilket man da for den tilbagestaaende Del af de tre Aar, for hvilke det nu foreliggende Lovforslag skal gælde, kunde som midlertidig Bestemmelse optage, hvad man var bleven enig om med Hensyn til extraordinær Fredning af Agerhøns og Hare. Jeg har havt den Tanke — thi jeg har forhandlet med flere derom — tillige at vedtage en Bestemmelse om, at det kunde afgjøres ved Anordning, saaledes som Tilfældet er i Sverige, at Bildet kunde fredes extraordinært til visse Aarstider, kortere eller længere Tid, naar overordentlige Omstændigheder havde medført, at Bildet i en Egn var blevet ødelagt. Det vilde ogsaa være det, der bedst passede til de nu forhaandenværende Forhold; thi medens det er en beklagelig Sandhed, at Agerhøns og Hare paa nogle Steder ere saagodtsom fuldstændig udryddede endnu efter Udløbet af de tre Fredningsaar, gives der andre Egne, hvor der ikke er Mangel paa Høns og ogsaa er adskillige Hare, og hvor der altsaa ikke er nogen Anledning til at forlænge Fredningen i 3 Aar. Denne Bestemmelse har imidlertid fundet Modstand, idet man har ment, at det var bedre at blive staaende ved den nugældende Praxis: i saadanne Tilfælde at vedtage en særlig Lov derom, og det skal jeg ikke lægge nogen Vægt paa. Hvad jeg væsentlig har paa Sinde ved mine Udtalelser her, er at lægge de Herrer paa Hjerte, at en Revision af Jagtloven er en ønskelig Ting, og at man burde see at komme dertil jo før jo hellere.

Judenrignsministeren (Skeel): Jeg kan i Meget være enig i, hvad den ærede sidste Taler har udtalt, navnlig i hans Haandbetragtning, at der findes visse iøinefaldende Mangler i vor Jagtlovgivning; men man maa i dette som i andre Tilfælde tage et væsentligt Hensyn til, hvad der, henset til Forhold og Omstændigheder, kan ventes at kunne gennemføres, og hvad ikke. Jeg tror dog, at Alle ville være enige om, at den Fredning, der blev tilveiebragt ved Loven af 24de Mai 1879 har havt fine gode Følger, og at man derfor maatte ønske, at den kunde fornyes endnu i nogen Tid. At den ikke har kunnet virke Alt, hvad den burde, og hvad man kunde vente af den, ligger i forskellige Omstændigheder. Det kan nemlig ikke nytte, at vi have nok saa mange og nok saa gode Fredningsbestemmelser, naar vi ikke kunne vaage over, at de blive overholdte, og

her ligger den store Vanskelighed: at Fredningsbestemmelserne paa ingen Maade blive overholdte. Jeg siger ikke dette som nogen Anke mod Nogen; jeg kan jo begribe, at en Retsbetjent, der har nok at varetage foruden Overholdelsen af Jagtloven, ikke rejser sin Jurisdiktion rundt for at se, om han kan træffe uberettigede Sægere, og at heller ikke Sognefogden og Andre ønske at lægge sig ud med deres Naboer og Gjenboer ved at efterspore, om Nogen har gjort sig skyldig i at skyde i den Tid, han ikke er berettiget dertil. Jeg kan ikke, som sagt, mislunde Nogen, fordi de ikke ere meget ivrige i at paase Overholdelsen af disse Bestemmelser; men faktisk er det saaledes, og det kan altsaa ikke hjælpe noget, at der er Fredningsbestemmelser, naar de ikke blive overholdte. Det maa de Private selv søge ved passende Midler lidt efter lidt at faa ordnet paa en Maade, der giver nogen Sikkerhed. Jeg ved, at dette er Tilfældet paa flere Steder, og man skal jo vente, at den tiltagende Interesse for Jagten vil føre til, at det vil udbrede sig til endnu flere Steder. Dette er saaledes Grunden, hvorfor der, som det ærede Medlem udtalte, i Fredningstiden her fra Landet udføres overordentlig store Kvantiteter af Bildt. Det er noksom bekendt, at der i Fredningstiden gaar Hare i Hundredevis fra Sylland til Lybsland, og der gaar ikke færre — ialtsald en overordentlig stor Del — til England over Esbjerg. Der gaar vel ogsaa Noget fra Zerne, skjøndt mindre; thi jeg tror ikke, at der er overmaade mange Hare der. Ogsaa andet Bildt bliver forsendt. Det er imidlertid overordentlig vanskeligt ved en Foranstaltning, der gaar ud paa, at der ikke maa forsendes Bildt pr. Post, Jernbane eller Dampskib i de fredede Tider, at sørge for, at dette ikke sker. Nu bliver Bildtet sendt aabenlyst, men saa vil det blive forsendt nedpakket i Kasser, og hvorledes skal man kontrollere dette? Ja, der vil da eksistere et Forbud, og der kan sættes Straf for Overtrædelse deraf, og bliver Vedkommende opdaget, faar han en Mulkt; det kan virke noget, men den hele Handel er saa fordelagtig og saa tiltrækkende for dem, der have Lykt til at ernære sig af Jagt om Sommeren, men ikke ere jagtberettigede, at jeg meget tvivler paa, at det vil lykkes ved en saadan Foranstaltning at opnaa noget Synderligt; Bildtet vil finde Veje til Udlandet alligevel. Jeg er ogsaa enig med det ærede Medlem i, at en Bestemmelse, hvorved det forbydes at jage om Søndagen, vilde have sin allerstørste Betydning; men efter de Erfaringer, jeg har gjort om Stemningen i det andet Thing — jeg har egentlig indskrænket mig til at indtage en iagttagende Stilling, idet jeg ikke har anset det for at være synderlig heldigt for Sagen, om jeg vilde tage virksom Del i Forhandlingen — er jeg kommen til det Resultat, som jeg vil meddele Thinget, at det vilde være overmaade vanskeligt at faae vedtaget en Lov, der